

Πνευματική Οικοδομή

■ Μετά την Άγιαν Πεντηκοστήν: οί καρποί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οί Ἅγιοι

Ὁ Ἀρχιστράτηγός μας Ἰησοῦς Χριστός ὁ Σταυρὸς –τὸ Μπαϊράκι Του, οί Στρατιῶτές Του –οί Ἅγιοι Πάντες

α. Δύο κύριοι καὶ αὐθένται

Ἄφ' οὗ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐξαπέστειλε τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου εἰς τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους του καὶ τοὺς ἐφώτισε τὸν νοῦν, ἐθέρμανε τὴν καρδίαν καὶ τοὺς ἐστόμωσε (ἐνεδυνάμωσε) τὴν γλῶσσαν με ὅλας τὰς διαλέκτους τῶν ἐθνῶν, **τότε ἐφάνηκαν παρησία**

● **πὼς εὐρίσκονται εἰς τὸν κόσμον δύο κύριοι αὐθένται:** ὁ ἓνας νόμιμος Βασιλεύς, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός· καὶ ὁ ἄλλος τύραννος, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἑσφόρος·

● **καὶ πὼς αὐτοὶ οἱ δύο σταίνουν σημαίαν, ἤγουν μπαϊράκι, καὶ συνάζουν στράτευμα καὶ λαόν,** ζητοῦντες νὰ σύρουν πολλοὺς ὁ καθ' ἓνας εἰς τὸ ἰδικόν του μέρος...

β. Οἱ Στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ

Εἰς τὸ μπαϊράκι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπεγράφησαν Στρατιῶται καὶ οἱ σήμερον ἐορταζόμενοι Ἅγιοι Πάντες· οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὁμολογηταί, οἱ Ἱεράρχαι, οἱ Ὅσιοι, οἱ Δίκαιοι, αἱ Παρθένοι καὶ αἱ Ὅσiai γυναῖκες, ἕως καὶ αὐτὰ τὰ βρέφη καὶ νήπια καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, τόσον οἱ ὀνομαστοί, ὅσον καὶ οἱ ἀνόνημοι.

Καὶ με τὰ ἄρματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀρματωθέντες, ἐπολέμησαν ὅλοι κοινῶς με τὸν διάβολον καὶ τοὺς ὑπηρέτας τους δαί-

μονας, με τας αρχάς, με τας εξουσίας, με τους κοσμοκράτορας του σκότους, με την σάρκα και με τον κόσμο.

Εξαιρέτως δὲ οἱ Μάρτυρες ἐπολέμησαν ἀκόμη καὶ με τοὺς Διοκλητιανούς, Μαξιμιανούς, Μαξεντίους, Ἀγρικόλους, Σεβήρους, Ἀντωνίνους, Ἀγρυπίνους, καὶ τοὺς λοιποὺς τυράννους καὶ βασιλεῖς, ὅπου ἐδίωκαν τοὺς Χριστιανούς, καὶ ὅλους τούτους τοὺς ἐνίκησαν κατὰ κράτος καὶ τοὺς ἀφάνισαν με τὴν δύναμιν τῆς Πίστεως καὶ τοῦ ἐνδόξου μπαίρακιου τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ με τὴν ὑπομονήν, ὅπου ἔδειξαν μέχρι θανάτου εἰς τὰ βάσανα καὶ πειρασμούς, ὅπου ἐδοκίμασαν...

γ. Τί ἔγιναν οἱ Ἅγιοι Πάντες

...Τοιοῦτοι ἦσαν ἐν συντομίᾳ οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ πόλεμοι, ὅπου ἐδοκίμασαν οἱ Ἅγιοι Πάντες, τοὺς ὁποίους νικήσαντες, ἐστεφανώθησαν παρὰ τοῦ Ἀγωνοθέτου καὶ Ἀρχιστρατήγου αὐτῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἔγιναν, τῆς μὲν Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τὸ Μέγα Τέλος καὶ ὁ Ἄκρος Σκοπὸς καὶ ἡ Σφραγὶς καὶ τὸ Συμπέρασμα.

Τῆς δὲ γεωργίας τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ σπόρου τοῦ θείου Εὐαγγελίου ὁ ὠραιότατος καὶ ποθητὸς καὶ γλυκύτατος καρπός, ὅστις ἀπεθησαυρίσθη εἰς τὰς Οὐρανίους Ἀποθήκας, διὰ νὰ μένη εἰς τοὺς αἰῶνας, περὶ τοῦ ὁποίου προέλεγεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς Μαθητάς Του:

«οὐχ ὑμεῖς Με ἐξελέξασθε, ἀλλ' Ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς καὶ ἔθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγετε καὶ καρπὸν φέρετε· καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη» (Ἰωάν. ιε' 26).

Αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι ἐπλάτυναν τρόπον τινὰ καὶ ἐμεγάλυναν τὴν Ἐξουσίαν καὶ Βασιλείαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ μέσου Αὐτῶν ἔγινε θαυμαστὸς καὶ ὀνομαστὸς ὁ Θεὸς εἰς ὅλην τὴν γῆν, καθὼς γέγραπται:

«θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ» (Ψαλμ. ξζ' 38)· καὶ πάλιν· **«τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος»** (Ψαλμ. ιε' 2)...

δ. Ἡ σωτηρία τοῦ Ἀδελφοῦ στὰ χέρια μας

...Νὰ ζητήῃς ἀπὸ τὸν Ἀρχιστράτηγόν σου Ἰησοῦν Χριστὸν ὅσα ὠφελοῦν ὄχι μόνον τὸν ἑαυτὸν σου, μετὰ τὴν καλὴν σου ζωὴν καὶ ἐνάρετον, ἀλλὰ ὠφελώντας καὶ τὸν πλησίον, δίδοντάς του καλὰς συμβουλὰς διὰ λόγων καὶ καλὸν παράδειγμα διὰ τῶν ἔργων, κατὰ τὸ χρέος τὸ ἀπαραίτητον ὅπου ἔχεις.

• **Ἕξευρε** γὰρ καλὰ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν καθ' ἕνα μας τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ μας καὶ μᾶς ὑπε-

χρέωσε νὰ ἀγρυπνῶμεν δι' αὐτήν·

ποτὲ μὲν λέγωντάς μας δι' Ἐαυτοῦ αὐτοπροσώπως:

«ἐὰν ἀμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε καὶ ἔλεγξον αὐτὸν»

(Ματθ. ιη' 15)·

ποτὲ δὲ διὰ τοῦ Σοφοῦ Σειράχ, δίδοντάς μας ἐντολὴν περὶ τοῦ πλησίον:

«ἐνετείλατο αὐτοῖς ἐκάστῳ περὶ τοῦ πλησίον» (Σειράχ ιζ' 14)...

ε. Ἀνακαίνισις τῶν πρώτων ὑποσχέσεων

...Ἐντράπου λοιπόν, ἀγαπητέ, ὅτι ἔχοντας ἔμπροσθέν σου ἕνα ὀλόκληρον σύννεφον ἀπὸ Μάρτυρας, καὶ ἕνα μυριάριθμον πληθὸς Ἁγίων, δὲν ἠθέλησες ἕως τώρα νὰ μιμηθῆς οὐδὲ ἕνα ἐξ αὐτῶν.

Ἦθεν, ἀποφάσισαι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἀνακαίνισῃς τὰς πρώτας ὑποσχέσεις, ὅπου ἔδωκες εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, διὰ νὰ πολεμῆς ὡς καλὸς στρατιώτης τοὺς τρεῖς μεγάλους ἐχθροὺς ὅπου ἔχεις, (δηλαδή:) σάρκα, κόσμον καὶ κοσμοκράτορα, μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ νὰ περιπατήσῃς τὴν στρατὰν, ὅπου ἐπεριπάτησαν οἱ πόδες ὅλων τῶν Ἁγίων...

ζ. Μίμησις τῶν παλαιῶν Ἁγίων Χριστιανῶν

...Ἄν εἶσαι κοσμικός, εὐρισκόμενος ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, μιμοῦ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους Ἁγίους Χριστιανοὺς εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑπομονήν, εἰς τὴν ταπείνωσιν, φυλάττωντας ὅλας τὰς Ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου διὰ νὰ γίνῃς καὶ ἐσὺ τύπος καὶ φῶς

κάθε καλοῦ ἔργου εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, κάμνωντάς τους νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν ὅπου πιστεύεις, καθὼς γέγραπται:

«οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε'16)...

ζ. Θὰ μᾶς ζητηθῇ ἡ σωτηρία τῶν ἄλλων

...**Ἦξευρε** γάρ, ὅτι ὁ Θεὸς ἔβαλε κάθε Χριστιανὸν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ εἶναι διδάσκαλος τῶν ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν καὶ νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ μετὰ τὸν λόγον καὶ μετὰ τὴν καλὴν του ζωὴν εἰς τὴν Εὐσέβειαν καὶ τὴν Πίστιν.

• Ὅθεν καὶ ἔχει νὰ ζητήσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν κάθε Χριστιανόν, ὄχι μόνον τὴν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τὴν ἰδικήν του, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων, καθὼς λέγει ὁ Θεῖος Χρυσόστομος:

«καὶ γὰρ διδάσκαλον καὶ ζύμην καὶ φῶς καὶ ἄλας εἶναι βούλεται (ὁ Θεὸς) τὸν Χριστιανόν· τί δέ ἐστὶ τὸ φῶς; βίος λάμπων, μηδὲν ἔχων ἐσκοτισμένον· τὸ φῶς οὐχ ἑαυτῷ χρησίμον, οὐδὲ τὸ ἄλας, οὐδὲ ἡ ζύμη, ἀλλ' εἰς ἐτέρους ἐπιδείκνυται τὴν ὠφέλειαν· οὕτως οὐ τὴν ἑαυτῶν ὠφέλειαν ἀπαιτούμεθα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐτέρων» (Ὁμιλία ΝΒ' εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, Κεφ. δ', PG 52, σελ. 292D).

η. Οἱ Ἅγιοι «ἐξουσιάζουν» καὶ τώρα

...**Τί νὰ πολυλογῶ;** οἱ Ἅγιοι Πάντες διὰ μέσου τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπου ἠξιώθησαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἔγιναν **Θεοὶ κατὰ χάριν καὶ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ:**

«ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες» (Ψαλμ. πα' 6)·

καὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες εἰς ὅλην τὴν γῆν:

«καταστήσεις αὐτοὺς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν» (Ψαλμ. μδ' 18).

Καὶ ἄλλοι μὲν ἐξουσιάζουν ἓνα μέρος τοῦ κόσμου, ἄλλοι δὲ ἄλλο· ὁ ἓνας μίαν νῆσον καὶ ἐπαρχίαν καὶ ὁ ἄλλος ἄλλην· ὁ Σπυρίδων τὴν Κέρκυραν· ὁ Γεράσιμος τὴν Κεφαλληνίαν· ὁ Διονύσιος τὴν Ζάκυνθον· ὁ Δημήτριος τὴν Θεσσαλονίκην· ὁ Γεώργιος τὴν Καισάρειαν τῆς Πα-

λαιστίνης· ὁ Νικόλαος τὰ Μῦρα τῆς Λυκίας καὶ οἱ λοιποὶ καθ' ἑξῆς ἐξουσίασαν τοὺς τόπους ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμαρτύρησαν ἢ ἐκοιμήθησαν, ἢ μὲ τὰ Δείψανά των ἠγάσαν.

Καὶ μολοντί καὶ ἀπέθανον τὸν φαινόμενον τοῦτον καὶ σωματικὸν θάνατον, ἀλλὰ ζῶσι παντοτεινὰ κατὰ τὴν ψυχὴν:

«δίκαιοι, γὰρ φησιν, εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι» (Σειράχ ε' 15).

Διότι, ἂν καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν Ἁγίων ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τὰ σώματά των, ἀλλ' ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἔτι ζῶντες, δὲν ἐχωρίσθη οὔτε ἀπὸ τὰς ψυχάς, οὔτε ἀπὸ τὰ σώματά των, καθὼς καὶ ἡ Θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἐχωρίσθη οὔτε ἀπὸ τὴν Θεοῦπόστατον Ψυχὴν Του οὔτε ἀπὸ τὸ πανάγιον Σῶμα Του ἐν τῷ τριημέρῳ Θανάτῳ Αὐτοῦ.

Ἀλλά, τὰς μὲν ψυχὰς αὐτῶν ἠξίωσε τοῖς ἐν οὐρανοῖς μακαριότητος, τὰ δὲ σώματα αὐτῶν ἄλλα μὲν ἐφύλαξε καὶ φυλάττει σῶα καὶ ἀδιάλυτα ὑπὲρ τοὺς ὄρους τῆς φύσεως· ἄλλα δὲ ἀποδεικνύει πηγὰς διαφόρων θαυμάτων, καὶ μύρων κρήνης, καὶ ἰατρεῖα κάθε πάθους καὶ ἀσθενείας.

Ἔτσι ὑπεσχέθη ὁ Ἀρχιστράτηγος αὐτῶν Ἰησοῦς Χριστός: νὰ δώσῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς Αὐτούς, ὄχι μόνον ἐν τῇ ζωῇ Αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον:

«**καὶ** ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον Παράκλητον δώσει Ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν. ιδ' 16).

Ὅθεν καὶ ὁ Θεσσαλονίκης μέγας Γρηγόριος ταῦτά φησιν:

«ὥσαύτως προσκυνήσεις καὶ τὰς σορὺς τούτων (τῶν Ἁγίων δηλ.) τὰς ἀγίας, καὶ εἴ τι τῶν ὀστέων λείψανον· οὐ γὰρ διέστη τούτων ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ὥσπερ οὐδὲ τοῦ προσκυνητοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ διέστη ἡ Θεότης ἐπὶ τοῦ ζωοποιῦ Θανάτου» (ἐν τῷ Δεκαλόγῳ τῆς κατὰ Χριστὸν νομοθεσίας, PG τ. 150, σελ. 1093A)...

9. Ἐπιστροφή στὸν Κύριο στανικῶς καὶ θεληματικῶς

Εὐχαρίστησα τὸν Κύριον, ὅπου σὲ ἐφώτισε καὶ βάλλωντας μεσίτας εἰς Αὐτὸν τοὺς σημερινοὺς Ἁγίους Πάντας, παρακάλεσαι Τον νὰ καμφθῇ εἰς τὰς πρεσβείας Αὐτῶν.

Και άνίσως καμμίαν φοράν θελήσης νά μακρύνης από λόγου Του, νά μη σε αφήνῃ, **άλλά**

• **ἡ** στανικῶς (διὰ τῆς βίας) νά σε ἐπιστρέφῃ εἰς τόν Ἐαυτόν Του με καμμίαν παιδείαν, ὡσάν με χαλινάρι:

«έν κημῶ, γάρ φησι, καί χαλινῶ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαις τῶν μη ἐγγιζόντων πρὸς Σέ» (Ψαλμ. λα΄ 12)·

• **ἡ** θεληματικῶς νά σε κάμνῃ νά ἀκολουθῆς Αὐτόν με τὴν εὐωδίαν καί μετάδοσιν τῶν πνευματικῶν Αὐτοῦ μύρων καί χαρισμάτων:

«Μῦρον ἐκκενωθὲν ὄνομά Σου, διὰ τοῦτο νεάνιδες ἠγάπησάν Σε, εἴλκυσάν Σε ὀπίσω Σου, εἰς ὁσμὴν μύρων Σου δραμοῦμαι» (Ἰσμη α΄ 3)...

1. Τί εἶναι ἡ Αἰώνιος Ζωή

Αὐτὴν τὴν Αἰώνιον Ζωὴν ἠξιώθησαν νά λάβουν μετὰ θάνατον καί οἱ Ἅγιοι Πάντες· καί **τώρα κατοικοῦν ὄπου** εἶναι ἡ χαρὰ ἡ ἀνεκκλάητος· ὁ ἦχος τῶν ἐορταζόντων· ὁ χειμάρρους τῆς τρυφῆς· οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων· «ένθα ἀπέδρα, ὀδύνη, λύπη, καί στεναγμός» (Ἠσ. να΄ 11)· **ὄπου** τὰ ἠτοιμασμένα ἀγαθὰ τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν, «ἂ ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδε, καί οὖς οὐκ ἤκουσε, καί ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη» (Α΄ Κορ. β΄ 9)· καί **ὄπου** ἡ τελεωτέρα, καί καθαρωτέρα **ἔλλαμψις τῆς Ἁγίας καί Μακαρίας Τριάδος**, τὴν ὁποίαν **Βασιλείαν Οὐρανῶν** τίθεται ὁ Θεολόγος Γρηγόριος «Θεὸν ὀρῶντες ἀμέσως πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καί ὀρώμενοι».

Και ὄντως ἔκαμαν ὡσάν **καλοὶ καί φρόνιμοὶ πραγματευτάδες**, διότι ἄλλαξαν μετὰ τὰ μικρὰ τὰ μεγάλα.

Και κοπίασαντες ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, **ζῶσι τώρα ἀτελεύτητα**, κατὰ τὸν Δαβίδ: «καὶ ἐκοπίασεν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ζήσεται εἰς τέλος» (Ψαλμ. μη΄ 8).

Ἔδωκαν αἵματα καί οὐρανοὺς ἀγόρασαν, ἔσπειραν μετὰ δάκρυα καί θλίψεις καί **τώρα θεριζοῦσιν ἀγαλλόμενοι**: «οἱ σπεύροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιᾷσει θεριοῦσι» (Ψαλμ. ρκε΄ 6).

Ἔχυσαν ἰδρώτας προσωρινοὺς καί **τρυφῶσι καί ἀναπαύονται εἰς αἰῶνα αἰῶνος**: «ἐκεῖ ἀναπαύσονται ἐν τρυφῇ ἀγαθῇ» (Ἰεζ. λδ΄ 14).

Καὶ οὕτω συναχθέντες ὅλοι εἰς τὰς Οὐρανίους Μονάς, ἔδειξαν ἔμπρακτον τὸ ἔργον καὶ τὸ τέλος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἄνθρωπος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπεριπάτησε τριαντατρεῖς χρόνους εἰς τὴν γῆν καὶ ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανε, τὸ ὁποῖον ἦτο διὰ νὰ συνάξῃ δηλαδὴ εἰς ἓν «τὰ διεσκορπισμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ», ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (ια' 52).

ια. Μᾶς φροντίζουν καὶ προνοοῦν

Βάλε μεσίτας εἰς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς σημερινοὺς Ἁγίους Πάντας, ἐπειδὴ Αὐτοὶ εἶναι φιλάδελφοι καὶ θέλουν νὰ τοὺς βάνωμεν πρέσβεις εἰς τὸν Θεὸν διὰ λόγου μας·

● καὶ καθὼς διεπέρασαν Αὐτοὶ ἀκαταπόντιστοι τὴν πολυτάραχον θάλασσαν τούτου τοῦ βίου καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν Λιμένα τῆς Αἰωνίου ἐκείνης Ζωῆς·

● ἔτσι παρακαλοῦν τὸν Θεὸν πάντοτε διὰ νὰ τὴν περάσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀκλυδώνιστοι καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸν γαλήνιον Λιμένα, διὰ νὰ συγχαίρωμεν μὲ Αὐτοῦς.

Αὐτοὶ μᾶς ἀγαποῦν ὑπερβολικά, καὶ καθὼς ἐπολέμησαν Αὐτοὶ καὶ ἐνίκησαν καὶ τώρα ὀνομάζονται **Θριαμβεύουσα ἐν Οὐρανοῖς Ἐκκλησία,** ἔτσι ἐπιθυμοῦν νὰ πολεμήσωμεν καὶ νὰ νικήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἡ ἐπὶ γῆς καλουμένη **Στρατευομένη Ἐκκλησία.**

Ἦθεν, μολονότι καὶ σωματικῶς ἐχωρίσθησαν ἀπὸ ἡμᾶς, πνευματικῶς ὁμως φροντίζουν καὶ προνοοῦσι πάντοτε διὰ λόγου μας...

...Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, πάντες οἱ Ἅγιοι παντοτεινὰ φροντίζουν δι' ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα παρακαλοῦν τὸν Ἅγιον Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τους, καθὼς εἶδεν ὁ Θεολόγος (Ἰωάννης) εἰς τὴν ἱερὰν Ἀποκάλυψιν:

«Καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ Ἄρνιου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάρας καὶ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας θυμιαμάτων, αἱ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν Ἁγίων» (ε' 8).

□